

Ploaie de vară

Nicu Hăloiu

Ploaie de vară

E întuneric printre stele, că acolo-i numai noapte,
lung se-nșiră sus pe boltă a stelelor Cale de Lapte,
dinspre deal se aud frunze ce șoptesc ușor în vânt,
tare greu apasă noaptea ce pare că intră-n pământ!

Negri nori se Țes alene, de nicăieri parcă se-adună,
supărați din te miri ce, că-ncep și fulgeră și tună,
parcă dintr-o dată noaptea devine mai apăsătoare,
ca un murmur trece vântul, umplând ceasul de răcoare!

Primul strop izbește-n forță și mi se zdrobește-n umăr
și-apoi altul și-ncă unul, până nu mai pot să-i număr,
ca un foc pornește ploaia, cu rafale prinse-n snop,
de zici că-i o herghelie ce se aruncă în galop!

Vântul suflă și sub el tot ce crește se-ncovoie,
apa curge, sapă șanțuri, de pe deal se strâng șuvoaie,
fulgerele cuprind noaptea în dans macabru nupțial,
plouă cu stropii de-o șchioapă, plouă greu, primordial!

Stau ascuns și privesc cerul întunecat și tot mai crunt,
cum aruncă sfori de apă ce leagă norii de pământ,
apoi parcă dintr-o dată stropii devin tot mai mici,
iar pe bolta-ntunecată se-aprind câțiva licurici!

Gata ploaia, s-au dus norii undeva în depărtare,
rar vreun fulger sparge noaptea cu o flacără ce moare
se văd stelele pe boltă, că s-au dus departe norii,
dar mai aștept să văd lumina care ne deschide zorii!